

„Znáte takovou tu sošku tří opic?“ oslovil zamyšleně osobu, která seděla na židli uprostřed obývacího pokoje. Závěsy na oknech byly zatažené, křišťálový lustr zhasnutý a místnost osvětlovala pouze vysoká lampa se stínítkem japonského vzoru, umístěná v rohu vedle kožené sedačky. Zobrazení barevní ptáci a růžové květy se promítaly na bílé stěny. Pokoj byl zařízen stylově, muže dokonce překvapilo, jak dobrý má majitelka vkus. Trochu ho mrzelo, že celou scénu musí pokazit starou dřevěnou židli, která se sem nehodila. Jenže jiná možnost nebyla, luxusní nábytek se pro jeho úmysly nehodil.

Žena měla malou, hubenou postavu, která působila křehce. Mohlo jí být kolem padesáti let, ale vypadala zachovalé a sympaticky. Kdysi se mu líbila a občas hrála v jeho snech. Prošedivělé, původně uhlově černé vlasy ohraničovaly její bledý strhaný obličej. Z oroseného čela stékalo několik stružek potu, které ji nepříjemně pálily do očí a nutily mrkat. Se zvětšenými zorničkami v modrých duhovkách roztržitě těkala ke dveřím, jako by doufala, že se v nich v pravou chvíli objeví manžel nebo jiný zachránce. Nehýbala se, ale celé tělo se jí chvělo a většinu odkryté kůže pokrývala husina.

Muž se k ní naklonil a do ucha jí zopakoval dotaz, jako kdyby ho prvně neslyšela. Na tváři ucítila jeho horký dech. Voněl po jahodách. Možná měl žvýkačku, napadlo ji, protože podvědomě očekávala, že takovému člověku bude z úst páchnout. Jenže on od počátku nevypadal jako zločinec, jinak by mu neotevřela. Měl pohledný obličej, sportovní postavu a byl slušně oblečen. Na první pohled sympat'ák.

Postavil se a nedočkavě na ni upřel pronikavý pohled.

Vůbec nechápala, o čem mluví. Kdo to je a co po ní chce? Proč přišel za ní? Nechtěla, aby se znovu tolik přibližoval, tak odpověděla prudkým zavrtěním hlavy. Židle pod ní zavrzala a provaz, kterým měla za zády spoutané ruce k opěradlu, se jí bolestivě zařízal do kůže. Tlak na kotnících a holeních holých nohou jí připomněl, že je má přivázané k předním nohám židle.

„Neznáte? To mi neříkejte, ty zná přece každý,“ zapochyboval laškovně muž a s úsměvem ženě zahrozil nataženým ukazovákem pravé ruky. „Jedna opička si zakrývá oči, jedna uši a ta poslední pusou. Podívejte, už si vzpomínáte?“

Nastavil ženě před obličej malou figurku a znovu pohlédl do jejích vystrašených očí. Zamrkala a letmo na sošku pohlédla. V tom šeru nedokázala rozeznat jednotlivé detaily, ale pochopila, co jí ukazuje. Po chvíli souhlasně přikývla. Po několikáté se pokusila na muže promluvit, ale přes zmuchlanou látku zastrčenou v puse, do ticha místnosti proniklo pouze nesrozumitelné zahuhlání.

„Vidíte, já věděl, že si vzpomenete,“ zaradoval se, pohládl ji po zpocených vlasech a usmál se na ni. V tom úsměvu se neodrážela žádná radost. Byl chladný a zlý, stejně jako jeho oči.

Odněkud z kapsy kalhot vytáhl lesklý předmět a sevřel ho v ruce, než si ho stačila prohlédnout.

„Vy jste tehdy, paní Mrázková, byla přesně jako ty opice. Nic jste neviděla, neslyšela a mlčela.“

Po těch slovech na něj rychle pohlédla. Tehdy? Hlavou jí blesklo několik vzpomínek a ona si konečně uvědomila, kde ten obličej viděla, odkud mladíka znala. Zachvěla se.

Pomaloučku k ní přistoupil a před obličejem otevřel prsty ruky. Na velké dlani ležela perletí vykládaná rukojeť vystřelovacího nože.

Johana Mrázková se rozklepala a s židlí se pokusila odsunout z jeho dosahu. Dřevo zavržalo a provaz se zaryl do sněhobílé kůže jejích nohou.

Na chodbě domu se ozval výtah.

Muž strnul.

Automatické dveře se otevřely a chodbou se rozlehly hlasy a klapavé kroky. Letmo se zadívala do předsíně, srdce se jí rozbušilo novou nadějí. Doufala, že se manžel vrací z nákupu. Hodiny vedle televize nasvědčovaly tomu, že už je pryč dlouho a měl by co nevidět přijít. Věřila, že vejde a v poslední chvíli ji zachrání.

Bouchnutí zavíraných dveří u sousedů zhatilo veškeré naděje. V domě se opět rozhostilo ticho.

Znovu zacloumala židlí, nedbaje bolesti, ale po hustém koberci se pohnula jen o pár centimetrů. Mladý muž jí škodolibě zašeptal do ucha, že má smůlu, a silně jí sevřel levé rameno. Zvedl ruku s nožem a stiskl drobnou pojistku.

Ticho protrhlo cvaknutí vystřelené čepele, která se ženě zaleskla před obličejem. V odraze na lesklé ploše ostří spatřila svou vyděšenou tvář. Do očí jí vhrkly slzy. Pokoušela se ho prosit, aby jí neubližoval, že mu nic neudělala, slibovala, že nikomu, ani policii nic neřekne. Skrz látku v ústech se k muži dostalo jen mručení a vzlykot. Z jeho pohledu pochopila, že veškeré prosby jsou marné. Proud slz se vylil na její tváře a rozklepala se v nekontrolovatelném třesu.

„Teď už je zbytečné brečet a litovat se,“ pohládl ji něžně po vlasech a jako malé dítě ji chlácholil a vysvětloval, že je mu to moc líto, ale jiná možnost není. Pohled jeho chladných očí však dokazoval opak. „Když jsem před vámi brečel já, taky to s vámi nepohnulo.“

Žena nesouhlasně zavrtěla hlavou. To nebyla pravda! Když se jí svěřoval, brečela s ním, jako kdyby se to příkoří stalo jí. Chtěla mu pomoci, strašně moc. Pokusila se to napravit a zachránit ho, ale to on nemohl vědět. Udělala vše, co bylo v jejích silách a na co měla odvalu. Nepodařilo se jí to a nakonec byla ráda, že vyvázla se zdravou kůží. Tehdy se také bála o svůj život, stejně jako teď.

Nůž se přiblížil k jejímu levému oku a na ostré špičce se zalesklo světlo z japonské lampy. Mladík ji pevně chytil za dlouhé vlasy na temeni hlavy a zatáhl. Vrásky na jejím čele se vyhladily, jak se kůže napnula, hlava se mírně zvrátila k opěradlu židle.

Strach ji naprosto ochromil. Ačkoliv se tomu snažila celou dobu zabránit, močový měchýř povolil a pokoj prostoupil čpavý zápach.

„Chcete i po těch letech tvrdit, že jste nic neviděla? Že jsem se vám nesvědčoval?“ zasmál se neveselým smíchem. „Jako jste to tehdy potvrdila tomu policajtovi? Hm, možná jste opravdu nic neviděla, ani mě neslyšela. Možná jste slepá a hluchá?“

Naklonil se nad ni a podíval se jí zpříma do očí. Spatřila zlostnou grimasu, která zkřivila jeho tvář.

„Ano! Teď to teprve vidím. Opravdu jste nelhala. Tak to se omlouvám, netušil jsem, že jste slepá a hluchá,“ zašeptal vztekle.

Tvář jí pokropila sprška slin.

Zamrkala.

Špička nože se prudce pohnula. Johana Mrázková se instinktivně pokusila uhnout hlavou na stranu, ale muž ji za vlasy držel pevně.

Výkřik bolesti pohltila zmuchlaná látka.

***

„Ahoj, Edo, tak co pro nás máš?“ otázal se zvědavě kapitán Radim Brázda a s kolegou Otakarem Kubátem si potřásli rukou s vedoucím výjezdové skupiny poručíkem Braunem. „Operační říkal, že to vypadá jako poprava, které předcházelo mučení? Žádná klasická vražda v afektu, na jaké jsme poslední roky zvyklí.“

„Přesně tak, radši se koukněte sami, ať si uděláte vlastní názor,“ souhlasil čtyřicetiletý prošedivělý muž a pokynul kriminalistům z prvního oddělení, aby ho následovali do obývacího pokoje.

Vyšetřovatel výjezdové skupiny stál vedle technika v černé kombinéze a staršího muže v bílém plášti. Rychle si do notesu zapisoval lékařova slova a podrobnosti nutné k sepsání protokolu o ohledání místa činu a mrtvoly.

Kriminalistický technik Marek Tvrdý videokamerou nahrával komentář soudního lékaře, který podrobně prohlížel tělo mrtvé ženy. V pokoji byl cítit nasládlý pach krve a smrti, prostoupený čpavým zápachem moči.

„Bacha, nedupni na tu hromádku,“ poručík Braun na místě zadržel kapitána Brázdu a ukázal na několik podivných krvavých kousků, které ležely metr za zadní nohou židle.

„Co to je za hnus?“ otázal se štitivě kapitán Kubát.

„Oči, uši a jazyk,“ odpověděl suše soudní lékař. Kriminalisté z mordparty viditelně zbledli.

„A sakra,“ uniklo Brázdovi, když pohlédl na starší ženu. Zezadu její znetvoření nebylo vidět.

Seděla na staré židli uprostřed hezky zařízeného obývacího pokoje, ruce svázané za zády a připevněné k opěradlu, obě nohy pevně připoutané k předním nohám židle, hlava skloněná na prsou. Zápěstí byla sedřená do krve a drobné kapičky se vpily do béžového koberce pod židli. Přední strana bílé halenky zhnědla od zasychající krve. Na ženě klíně vytvořila sražená kaluž krve škraloup, který překryl původní barvu džínové sukně. Drobná rudá stružka protekla mezi jejíma nohama a rozpila se ve vlhké skvrně moči.

„Proboha,“ vydechl Ota Kubát a promnul si oči, jako kdyby nevěřil svému pohledu. S ničím podobným se za svoji kariéru v mordpartě nesetkal a pochyboval, že Radim Brázda ano. Pohlédl na soudního lékaře. „Jak umřela?“

„Pokud mohu podle zranění soudit,“ začal lékař a na vysvětlenou zvedl za vlasy ženě hlavu, aby kriminalistům a technikovi odkryl zranění. „tak ji pachatel přivázal k židli, vypíchl obě oči, uřízl uši a vyřízl jazyk. Neumřela okamžitě. Vykrvácela nebo se udusila krví, ale to s určitostí nemohu potvrdit. Taky je možné, a to by pro ni bylo asi nejlepší, že ta muka její srdce nevydrželo a puklo. Přesnou příčinu vám řeknu po pitvě.“

Technik požádal lékaře, aby hlavu podržel vzpřímeně, a několikrát zranění vyfotil. Z krvavého roubíku v jejích ústech stále odkapávala krev. Otrásl se při tom pohledu. Ze všech přítomných kriminalistů byl u policie nejdéle, ale tohle s ním zamávalo. Podobné mučení a zohavení nikdy nefotil a neohledával.

„Hrozný,“ podotkl Eda Braun a obrátil se k Brázdovi. „Rozhodně je to případ pro vás. Kluci z obvodního ředitelství čekají venku, kdybyste od nich potřebovali pomoc.“

„Jo, viděl jsem je. Tohle je bohužel opravdu naše,“ odtušil kriminalista z oddělení vražd, který od mrtvé ženy nedokázal odtrhnout pohled. „Takovou sadistickou popravu jsem ještě nezažil.“

„Já taky ne,“ přitakal Kubát. „Kdo to oznámil?“

„Bohuslav Mrázek, manžel poškozené. Čeká v kuchyni,“ ukázal vedoucí výjezdovky k zavřeným proskleným dveřím. „Přišel z nákupu, normálně si odemkl a našel manželku sedět tady na té židli. Na nic nesahal a hned zavolał policii. Je trochu nachmelený, vzal to přes hospodu. Každopádně rychle vystřízlivěl.“

„Jak dlouho byl pryč?“

„Tvrdí, že asi hodinu. Prý jen nakoupil ve večerce a cestou se stavil na jedno.“

„To bylo dlouhý jedno, ne?“

„U jednoho nezůstalo,“ usmál se Eda Braun. „Dal pět kousků. Ne, že by to plánoval, ale někdo ho pozval, tak neodolal.“

„Takže se ožral s kámošem?“

„Právě, že ne. Nikdo ze štamgastů v hospodě nebyl, takže si chtěl dát jen jedno na cestu. Dělá to tak pokaždé. Jenže jakmile dopil, výčepní mu donesla další, že prý mu ho někdo zaplatil. A takhle se to opakovalo ještě čtyřikrát.“

„Nějaký samaritán mu zaplatil čtyři piva?“ podivil se Kubát. „A to se nezajímal, kdo to byl?“

Braun jen pokrčil rameny. „Nejdřív jo, ale pak mu to bylo jedno. Chytil slinu a pil, dokud měl co. Až tady skončíme, tak jsem se chtěl zajít do té hospody poptat.“

„Nemusíš, my to uděláme,“ potěšil vedoucího výjezdu Brázda a poznamenal si název a adresu. Kývnul na Kubáta. „Ještě s Mrázkem dáme řeč. Vypadá to, jako kdyby si pachatel chtěl zajistit, že se nevrátí domů moc brzy.“

„Taky mě to napadlo,“ souhlasil Eda Braun a tiše dodal: „Myslím, že sousedi potvrdí, že Mrázek je tak trochu ochmelka. Jakmile ho někdo pozve, neodolá.“

„Máme nějaký použitelný stopy?“ otočil se Brázda k technikovi s vyšetřovatelem.

„Pár desítek otisků prstů, ale ty budou nejspíš Mrázkové a jejího manžela,“ odpověděl technik. „Vezmu jim kontrolní otisky a uvidíme, až je daktyloskopové porovnájí. Samozřejmě jsem vzal stěry DNA z věcí, na které mohl pachatel sahat a hlavně z provazu, kterým je svázaná.“

„Ten odřízneme a vezmeme celý,“ doplnil vyšetřovatel. „Jinak tady toho moc není. Nikdo byt neprohledával, násilím se sem nedostal. Ta stará židle mi sem nesesedla, ale Mrázek potvrdil, že stála na chodbě před bytem. Sedali si na ni, když se obouvali. Tu sem musel pachatel přinést, protože v bytě není žádná, ke které by se dal člověk přivázat.“

Kriminalisté přelétli pohledem obývací pokoj a museli s tvrzením vyšetřovatele souhlasit. Pravděpodobně nebude žádná ani v ostatních pokojích, jinak by to zmínil.

„Nařídil jsi soudní pitvu?“ dotázal se Kubát.

„Jak jinak,“ odpověděl znaveně vyšetřovatel, který nechápal, jak se může takhle ptát. U vraždy nebo podezřelých úmrtí to byla samozřejmost a oba to moc dobře věděli. Nejspíš ho případ rozrušil víc, než na sobě dával znát.

„Proběhne zítra ráno na Bulovce,“ doplnil soudní lékař a pohlédl na ostatní. „Sundáme paní ze židle, svlékneme ji a pro jistotu ještě jednou kompletně prohlédneme, ale myslím, že jiná zranění nenalezneme. Chcete vyndat ten roubovák nebo až na pitvě?“

„Asi ne,“ odpověděl Brázda, ale pro jistotu se zeptal, jestli má opravdu vyříznutý jazyk.

„Určitě má,“ potvrdil lékař. „Ten roubík je úplně nacucaný krví a jeden jazyk leží vedle těch vypíchnutých očí,“ ukázal. „Leda by chyběl někomu jinému...“

„Jasný. Pochopil jsem,“ přisvědčil kriminalista.

Technik opatrně přeřízl hnědý provaz, kterým pachatel svázal ženu na nohou a rukou. Všechny části vyfotil a zabalil do důkazních sáčků. Vyšetřovatel spolu s lékařem ženu opatrně položili na zem, kousek od mokré skvrny a židle. Škraloupovitá kaluž krve na sukni se roztrhla a stekla na koberec, kde vytvořila další skvrnu.

Lékař za asistence policistů ženu svlékl a pustil se do pečlivé prohlídky těla.

Kriminalisté z mordparty se spolu s vedoucím výjezdové skupiny odebrali do kuchyně, kde na rohové lavici zkroušeně seděl manžel mrtvé, pan Mrázek, a usedavě vzlykal. Z muže byl cítit pronikavý zápach potu a cigaretového kouře smísený s pivním oděrem.

Mrázek pohlédl kalnými očima na příchozí a při představování si s každým podal roztřesenou kostnatou ruku. Byla suchá a horká, stisk slabý. Šedesátiletý muž se třásl pod náporom slz, až se kuchyňský stůl chvěl a několik sklenic uprostřed desky o sebe cinkalo.

„Mohli byste nám převyprávět všechno, co se dnes stalo?“ požádal ho Brázda, který se posadil ke stolu, otevřel zápisník a odsunul od sebe cinkající sklenice, které ho začínaly štvát. „Hezky od začátku, popořadě, od příchodu z práce, odchodu na nákup, až do doby, kdy jste se vrátil domů.“

„Zase celé?“ ujistil se Mrázek. Přikývl. Zdrcený muž poněkolkáté všechno převyprávěl. Kriminalisté měli doplňující otázky, zajímali se o práci jeho manželky, o její minulost, přátele i nepřátele.

Během další půl hodiny technik s vyšetřovatelem skončili ohledání těla mrtvé ženy, soudní lékař povolal pohřební službu a rozloučil se s kriminalisty.

„My jsme hotoví,“ houkl na Edu Brauna do kuchyně z pootevřených dveří obývacího pokoje Marek Tvrď. Ten k němu vzhlédl. Technik významně kývnul hlavou a neslyšně pronesl, aby případ přenechal klukům z mordparty a vrátil se s nimi na základnu. Pro výjezdovou skupinu práce na místě činu skončila. Odted' už bylo další vyšetřování v kompetenci Brázdy s Kubátem.

„Do čtvrt hodiny přijede pohřební služba,“ doplnil informaci vyšetřovatel.

„Mějte se kluci. Je to vaše. Jedeme na základnu, ať to co nejrychleji sepíšeme a máte veškeré podklady k dispozici, než se vrátíte na oddělení,“ rozloučil se poručík Braun s kolegy z oddělení vražd a výjezdová skupina opustila místo činu.

„My už vás dnes taky nebudeme obtěžovat, pane Mrázek,“ oznámil pozůstalému kapitán Brázda. „Kdybychom něco potřebovali, tak zavoláme. Pokud si na něco vzpomenete, na cokoliv, co vám přijde zvláštní, zavolejte. Všechno může být důležité.“

„A co bude s Johankou?“ zakoktal se Mrázek a pohlédl směrem k obývacímu pokoji.

„Jestli se s manželkou chcete naposledy rozloučit, můžete, ale možná bude lepší, když to neuděláte a nepůjdete tam, dokud si ji neodveze pohřební služba. Ať si ji v paměti uchováte zdravou a živou. Zůstane tu s vámi kolega z Místního oddělení, který dohlédne na odvoz,“ odpověděl Kubát a ustaraně na muže pohlédl. „Cítíte se v pořádku? Zvládnete to tady sám? Nemáme zavolat krizového intervenanta?“

„Ne, děkuji,“ zašeptal sklesle Mrázek. „Zvládnou to, volal jsem synovi a měl by každou chvíli se snachou přijet. Pomůžou s úklidem a dnes přespím u nich.“

***

„Kdepak, pane Svobodo,“ zakýval mladík zamítavě nožem před obličejem bledého muže. Několik rudých kapek odlétlo ze špičky ostří, těsně minulo zakrvácené šedé tepláky a dopadlo vedle kuchyňské židle na prošoupané linoleum.

„Tady názorně vidíte, vlastně už nevidíte,“ s úsměvem se opravil, když pohlédl do starcových prázdných očních důlků, a pokračoval v monologu, „že ve vašem případě rozhodně neplatilo staré pořekadlo *mlčeti zlato*. Kdepak, vy jste měl mluvit o všem, co jste viděl a slyšel. Jenže jste mlčel... A tady máte výsledek. Žádné zlato za odměnu.“

Povzdechl si a pohlédl na uříznutý jazyk a ucho, kolem kterých se na zemi tvořila drobná kaluž krve. Pohled ze špinavé podlahy mu vracely dvě oční bulvy s hnědými duhovkami.

Rukou v chirurgické rukavici chytil starce za zbývající ucho. Odtáhl ho od hlavy a jedním plynulým řezem ho uřízl.

„Hotovo, zbavil jsem vás všeho, co jste nepoužíval,“ konstatoval mladík, odhodil ucho na krvavou hromádku vedle nohou svázaného Josefa Svobody a otřel si nůž o rukáv jeho flanelové košile. Stařík se ani nepohnul. Letmo mu zkontroloval tep na krku.

„Aha, no tak nic,“ překvapeně zvedl obočí. Možná neměl začínat jazykem, napadlo ho, když muži z úst vytáhl zakrvácený roubík. Na hrudník se jako z protržené přehrady vylila rudá tekutina. Odhodil látku na zem a zklamaně si povzdechl. „To bylo rychlé.“

***

„Co ses na patologii dozvěděl? Máme stopu?“ vyhrkl nedočkavě na příchozího kolegu Radim Brázda. Pitva Johany Mrázkové se protáhla až do pozdního odpoledne, takže mezitím vyhodnotil informace z místa činu, svědecké výpovědi a pohrabal se v minulosti zavražděné. Nic zajímavého neobjevil.

Otakar Kubát zamítavě zavrtěl hlavou, pověsil na věšák bundu a ztěžka dosedl do svého křesla. „Nic, co bychom nevěděli. Příčinou úmrtí bylo udušení nebo spíš utopení krví. Krev z uříznutého jazyka Mrázkové plnila dutinu ústní a ona ji kvůli roubíku musela v podstatě polykat. Jenže to krvácelo sakra hodně,“ odmlčel se, aby kolega informaci strávil. Vzápětí pokračoval: „Na temeni hlavy se našla čerstvá podlitina a natržená kůži, což nasvědčuje tomu, že ji pachatel zezadu omráčil nějakým tupým předmětem. Nejsou schopni určit jakým,“ vykládal z poznámek.

„Takže ji překvapil,“ konstatoval Brázda, „což by odpovídalo mé teorii.“

„Jaké?“

„Mám tu záznam z výjezdové skupiny a protokol o ohledání místa činu,“ ukázal na několik listů papíru na svém stole. „V předsíni byl ze zdi shozený obrázek a pod ním trochu sedřená omítka. Podle fotek to vypadá, jako kdyby se po stěně svezla k zemi. Prach bílé barvy měla na levém rameni. Myslím, že pachatele dobrovolně pozvala domů, a když ho vedla do obýváku, tak jí něčím omráčil.“

„Hm, to by šlo. Patolog nenašel žádné známky boje. Odřenin na rukou a nohou jsou jen v oblasti svázání, jak se snažila uvolnit. Jiné zranění na těle není.“

„Možná svého vraha znala, anebo se vydával za prodejce, pojišťováka nebo třeba pošťáka. Každopádně se do bytu dostal bez boje.“

„Jo,“ souhlasil Kubát. „Omráčenou ji přivázal k židli, probudil a umučil.“

„Vyjádřil se patolog blíž k těm zraněním?“

„Moc ne. Neoficiálně mi řekl, že se domnívá, že pachatel Mrázkové nejdříve vypíchl oči, odřízl uši a nakonec vyřízl jazyk. Ucpal jí pusku roubkem a ona se utopila. Nicméně si přesným pořadím není jistý. Prý to bylo tak rychle za sebou, že to není schopn stoprocentně určit.“

Radim Brázda zamyšleně mlčel. Kdo může být tak krutý? Nějaký šílenec?

„Hnusná smrt,“ dodal znechuceně Ota Kubát. „Skoro jako nějaká mafiánská výstraha.“

„Taky mě to napadlo, ale proklepl jsem si ji i jejího manžela a jsou to obyčejní lidé,“ Brázda se zadíval na výpisy z evidencí a databází. „Žádné dluhy, problémy ani spory. Děti, tedy jeden syn, bezproblémový, dospělý, bydlí mimo Prahu. Mrázek dělá celé roky ve slévárně. Chlastá asi jako duha, protože podle evidence byl hodněkrát kontrolován v té hospodě, kam chodí. Na kontě má jen pár bezvýznamných přestupků.“

„Hm, že by měl někdo něco proti ní? Nějaká pomsta?“

„Jenže co a proč? Je čistá jako lilie. Policie s ní nikdy nic neřešila. Teď pracovala jako vychovatelka ve školce u jejich baráku, předtím pokaždé v sociálních službách. Chvilí Armáda spásy, několik dětských domovů a podobná zařízení,“ předčítal kriminalista z výpisu Správy sociálního zabezpečení.

„Divný.“

„Nazdar chlapi, jak jste na tom? Něco nového?“ zeptal se ode dveří otlý muž s různolícím obličejem a automaticky si kapesníkem setřel orosené čelo. I přesto, že bylo příjemně chladno, potil se jako dveře od chlíva.

„Ani ťuk, šéfe,“ zavrtěl hlavou Radim Brázda. „Motiv neznámý, stopy žádné. Otisky prstů i DNA z místa činu patří jen domácím osobám. Pachatel tam nenechal vůbec nic.“

„Na té židli a provaze nic nebylo?“

„Ne, nejspíš měl rukavice.“

„Sakra,“ zaklel major Peřina a ztěžka se posadil do sedačky v rohu kanceláře. Zaprotestovala praskáním, ale nebylo jí to nic platné. „Co ta servírka? Popsala vám chlapa, který platil Mrázkovi pivo?“

„Ta hospoda je děsná špeluňka, chodí tam mraky bezdomovců a snad celá chamrad' z okolí. Čepují nejlevnější pivo. Mrázka a ostatní štamgasty zná dobře, ale zbytku lidí si moc nevšímá,“ pokrčil rameny Kubát a pohlédl na kolegu, aby se ubezpečil, že s jeho podáním souhlasí. Brázda navázal a pokračoval: „K tomu plátcí piv řekla jen, že byl mladý, asi dvacet třicet let, měl na sobě černou mikinu s kapucí a moc mu neviděla do obličeje. Spíš vůbec, nepoznala by ho. Mluvil česky a nevšimla si na něm ničeho zvláštního.“

„Nebylo jí divné, že jí někdo dá stovku a chce, aby Mrázkovi nosila pivo?“

„Ne,“ odpověděl kriminalista, „použil dobrou historku, která ji uspokojila. Představil se jako Mrázkův syn a chtěl tátu překvapit k narozeninám, tak mu zaplatil pár piv.“

„Mrázek nám dnes potvrdil, že když mu Sandra, ta výčepní, donesla první zaplacený půllitr, tak mu přála k narozeninám,“ upřesnil Ota Kubát. „Překvapilo ho to, dodal, že mile. Bral to jako vtip od štamgastů, tak jí poděkoval a pil, dokud mu nosila.“

„Dobře vymyšleno,“ ohodnotil Peřina. „Kamery?“

„Kdepak, v hospodě ani v těch uličkách, které vedou k jejich domu, žádné nejsou. Městské ani soukromé. Ještě to tam celé projdeme a zkusíme sehnat nějaké svědky, ale moc si od toho neslibuju.“

„Sakra práce,“ zaklel znovu vedoucí oddělení a s hlasitým funěním se zvedl ze sedačky. „Dělejte, co umíte a informujte mě. Do tisku se profláklo to zohavení a mučení, takže bude mít ředitel brzy na krku novináře a ten je přehodí na mě.“

***

Celý den a po něm i zbytek týdne se ukázal jako beznadějný. Nikde se nevyloupla žádná nová stopa, nepřihlásil se svědek. Brázda s Kubátem si pomalu začínali zoufat. Evidence ani zprávy od různých úřadů nedokázaly do případu vnést svěží vítr. Žádný průlom se nekonal. Kdo a proč zabil vychovatelku z mateřské školky, paní Mrázkovou, zůstávalo nadále záhadou.

Na dveře kanceláře se ozvalo nesmělé zaklepání a vyrušilo Brázdu z opakovaného pročitání pitevní zprávy.

„Dále,“ ozval se Kubát a tázavě pohlédl na parťáka. Nikoho neměli předvolaného a kolegové by vešli rovnou.

„Dobrý den, neruším?“ zeptal se od dveří nesměle Bohuslav Mrázek.

„Kdepak,“ ubezpečil ho kriminalista a vyzval, aby vstoupil. „Bohužel pro vás nemáme žádné nové zprávy, jinak bychom se s vámi spojili. Vy jste něco nového zjistil?“

„Nevím jistě,“ pokrčil rameny a sáhl do kapsy. Zasuštilo to. „Něco vám nesu,“ prozradil a na stůl položil věc v průhledném pytlíku.

„Co to je?“ zadíval se na zmuchlaný mikroten Kubát a propiskou jej začal rozkládat. Brzy odhalil červenou kameninovou figurku.

„To znám, rodiče mají podobnou sošku doma,“ oznámil Brázda. „Tři opice – neslyším, nevidím, mlčím.“

„Ano,“ přitakal Mrázek. „Našel jsem to na policiče v obývací stěně naproti židli, kde seděla manželka. Jenže to není naše, nikdy jsme nic takového neměli. Musel to tam nechat vrah.“

„A sakra,“ postavil se vedle stolu kriminalista a s novým zápalem se zadíval na nečekaný důkaz k případu. „Sahal jste na to?“

„Ne, vzal jsem sáček od rohlíků a tužkou to do něj shrnul,“ odpověděl Mrázek. „Napadlo mě, že by tam mohly být otisky.“

„Perfektní práce, pane Mrázku,“ pochválil ho Brázda a pohlédl na kolegu. „Já s tím zajdu k technikům a ty o tom nálezu zatím krátce pana Mrázka vyslechni.“

„Jasně, běž,“ souhlasil Kubát a doufal, že se dočkali požadovaného průlomu.

Po půl hodině se Brázda vrátil do kanceláře, kde na něj po skončeném výslechu natěšeně čekal osamocený kolega. Z jeho výrazu Kubátovi okamžitě došlo, že k průlomu

v případě nedošlo, což mu parták vzápětí potvrdil. Žádné otisky. Stěr DNA sice technik udělal, ale kladný výsledek ani jeden z nich neočekával. Pachatel byl opatrný.

***

„To je děsnej smrad,“ okomentoval aroma vzduchu vyšetřovatel, když vstoupil do přízemního bytu pavlačového domu na Žižkově.

„Vždyť jsem ti říkal, že nás operační posílá na pěkně shnilou mrtvolu,“ připomněl mu vedoucí výjezdové skupiny Eda Braun, který ho dovnitř následoval společně s technikem Markem Tvrdým.

Od policisty z Místního oddělení Žižkov se dozvěděl, že v bytě bydlel důchodce Josef Svoboda. Podle nájemníků to byl podivín, který se poslední roky většinou zdržoval doma a vycházel málokdy. Maximálně na nákupy a na filatelistické burzy. Měl to být vášnivý sběratel, což při ohledání místa činu potvrdily desítky nalezených alb plných známek, pečlivě očíslovaných, popsanych a srovnaných v policích obývací stěny.

„Ty vole, další znetvořený,“ upozornil ostatní členy výjezdové skupiny technik, když se v kuchyni postavil vedle koronera a spatřil obličej mrtvého.

„Cože?“ vyhrkl nevěřícně Eda Braun a rychle pohlédl na hnijící mrtvolu starého muže. I přes rozsáhlou hnilobu obličeje byla absence očí a uší na první pohled zjevná.

Mrtvola Josefa Svobody seděla s rukama za zády přivázanými k opěradlu kuchyňské židle. Kotníky měla, stejně jako u zavražděné ženy, pevně připoutané k předním nohám. Zčernalý obličej prolézala stovka či tisícovka červů a různých druhů hmyzu, který se živil na nekrotizované tkáni. Temnými dírami po chybějících očích prosvítala špinavě žlutá barva lebky, ve které se na místě mozku, usídlila další kolonie hmyzu. Eda Braun se otrásl odporem.

„Proboha,“ vydechl vyšetřovatel a odvrátil od shnilého muže zrak. Otevřel si zápisník. Aby z hlavy vyhnal hrůzný obraz, systematicky začal zakreslovat náčrtek místa činu.

„Takhle shnilá hromádka na zemi je to, co mu chybí,“ ukázal koroner k černé hmotě před židlí, uprostřed louže hnilobné tekutiny.

Policisté z výjezdovky jen něco zamručeli. Podobnou hromádku už viděli.

„Odřezeme ho, položíme na zem a vy nám ho prohlídnete?“ dotázal se poručík Braun koronera, který neochotně souhlasil.

„Je možné, že nám praskne,“ upozornil lékař technika, který mezitím odřízl a zadokumentoval provaz, kterým byl muž přivázaný k židli.

„Mě je to jedno, nic to se mnou nedělá,“ pokrčil rameny Marek Tvrdý a pokynul koronerovi, že mrtvolu mohou položit na zem.

Eda Braun odstoupil do bezpečné vzdálenosti, sáhl pro mobilní telefon a vytočil číslo oddělení vražd. Hovor přijal major Peřina, vyslechl si základní informace a na místo okamžitě poslal Brázdu s Kubátem.

Stejné provedení, stejný pachatel, konstatoval vedoucí výjezdovky, když vyšel z bytu do chodby domu, aby si popovídal se sousedy. Při troše štěstí se mu podaří najít někoho, kdo něco slyšel nebo v domě viděl někoho, kdo tam nepatří. U tak závažného trestného činu nemohl spoléhat na tvrzení kluků v uniformách, že všechny vyzpovídali. Raději si to hodlal ověřit. Klukům z mordparty chtěl předat informace, za které se může zaručit, žádná tvrzení z druhé ruky.

Kriminalisté z prvního oddělení se na místě činu objevili za půl hodiny. Nevěřicně si prohlédli hromádku amputovaných orgánů a shnilou mrtvolu. Dohodli se s výjezdovou skupinou na dalším postupu a po skončení důkladného ohledání místa činu, vyrazili hledat svědky do blízkého okolí.

Dvě vraždy v tak krátkém časovém intervalu a ještě s takovou brutalitou nikdo z nich nezažil. Dokonce ani major Peřina, který byl na oddělení vražd nejdéle. Tohle už zavánělo možností, že se jedná o sériového vraha, kterých se za celou kriminální historii v České republice vyskytovalo pomálu. Poprvé za jejich policejní kariéru se jim do života promítly zahraniční thrillery a americké kriminální filmy.

***

S odbitím sedmé hodiny večerní se Brázda s Kubátem konečně dostali do své kanceláře. Práce na místě činu nebyla příliš náročná, ale tentokrát se protáhla. Poučení z předchozího případu, který se vyznačoval absencí jakýchkoliv stop, se rozhodli práci výjezdové skupiny a zejména technika pohlídat.

Marek Tvrďý z nich byl nešťastný, protože jakmile prohlédl jedno místo v bytě, už ho hnali k jinému. Brzy byl skoro každý kousek nábytku postříbřen argentorem, jak se pokoušel nalézt otisky prstů vraha. Práci technika dělal patnáct let a místo činu vraždy ohledával nejméně jednou měsíčně, takže moc dobře věděl, kde co hledat. Většinu podstatných stop zajistil již před příjezdem kluků z mordparty, takže, když si vymýšleli další a další, myslel si o tom své, pod vousy prskal, ale pro klid duše splnil každé jejich přání. Nakonec se mu podařilo zajistit nejméně pětkrát více stop, než tomu bylo u jiných vražd. Na oko samozřejmě nadával, ale ve skutečnosti byl rád, protože svoji práci měl už natolik zautomatizovanou, že mohl něco přehlédnout, takže nové podněty uvítal. I přes vysoký počet zajištěného biologického materiálu a pár ucházejících daktyloskopických a trasologických stop se obával, že většina bude patřit zavražděnému Svobodovi.

Jedna věcná stopa však kluky z mordparty potěšila. Na kuchyňském stole vedle květináče s umělou kytíčkou stála malá kamenná soška tří opic. Dvě z nich vykulenýma očima upřeně sledovaly kriminalisty při práci. Přítomnost sošky spolu se způsobem usmrčení a mučení dokazovala, že pachatelem je stejná osoba. O trojici opiček se v novinách nepsalo, takže se nemohlo jednat o napodobitele.

Poručík Braun se také činil. Během dvou hodin se mu podařilo vyzpovídat všechny obyvatele domu, ale přesto nenašel nikoho, kdo by zavražděného znal blíže. Svoboda byl starý morous, který společnost sousedů nevyhledával. Nikdo z nájemníků si nevšiml ani žádných návštěv.

Když kriminalista skončil šetření v domě, prohlédl ulici a nejbližší okolí domu, ale nenašel žádnou kameru, která mohla příchod a odchod pachatele zaznamenat. Zklamaně se vrátil, aby stručně informoval kluky z mordparty. Další vyšetřování už nechal na nich, zbývalo mu ještě v kanceláři sepsat podrobný záznam se všemi zjištěnými informacemi, čímž jeho práce na daném případě skončila.

Otakar Kubát si od technika převzal zajištěné stopy a netrpělivě se rozjel do kriminalistického ústavu. Nekompromisně zdržel několik přítomných specialistů a nepropustil je domů, dokud nebylo vše zanesené do databázi, porovnané a vyhodnocené. Technik měl

pravdu, skoro všechny otisky prstů a DNA patřilo zavražděnému, jen dva biologické stěry byly odlišné. Bohužel vykazovaly podobné znaky, jaké měl mrtvý Svoboda, takže podle experta se bude jednat o příbuzného, který musel být v bytě nedávno na návštěvě.

Soška tří malých opiček byla opět úplně čistá, bez známek otisků prstů či biologických stop. Brázda tajně doufal, že by mohl pachatel udělat chybu, ale ten mu jeho skryté přání nehodlal splnit. Podle trasologických stop v místnosti usoudil technik, že muž měl po celou dobu na ruku chirurgické rukavice.

Brázda zapnul počítač, otevřel dostupné policejní databáze a pustil se do shromažďování informací o zavražděném. Pevně věřil, že v dokumentech najde nějakou spojitost mezi ním a Mrázkovou. Ta by mohla vyšetřování výrazně posunout a nasměrovat správným směrem.

Po hodině práce byl na tom stejně jako na začátku. Nedozvěděl se nic, co by jim pomohlo. Otráveně sepsal desítky žádostí pro jednotlivé státní úřady, na jejichž odpověď si v ideálním případě bude muset počkat do zítra. Mimo policistů bohužel večer a v noci nikdo ze státních úředníků nepracoval, a policejní elektronické evidence a databáze neobsahovaly všechno.

Když se večer za oběma kriminalisty v kanceláři zastavil major Peřina, nebyl z dosavadních výsledků vůbec nadšen.

***

„Pan Macura?“ zeptal se od vrátek v laťkovém plotu černovlasý mladík.

„Ano, co potřebujete?“ odpověděl mu ze dveří malé roubenky šedesátiletý prošedivělý muž sportovní postavy. Návštěvník něco odpověděl, ale Denis Macura mu nerozuměl, což připisoval svému zhoršenému sluchu. Sešel tři schůdky na chodíček vedoucí skrz malou předzahrádku a pomalu se kulhavou chůzí dobelhal k brance. Pravá noha ho dnes bolela jako čert a při každém došlápnutí cítil pod kolenem ostré píchnutí. Od té doby, co si ji před rokem zlomil, mu nedala pokoj.

„Tak, co byste rád?“ zeptal se znovu zpoza branky a zalitoval, že si z předsíně nevzal hůl, o kterou se mohl opřít a ulevit si. Bolest v noze byla příšerná. Při posledním kroku to píchlo tak, až mu málem vytryskly slzy. Občas ho napadlo, že než tohle utrpení snášet, raději by umřel.

„Něco pro vás mám,“ oznámil mu s bezelstným úsměvem mladík a pohlédl na zem vedle sebe, jako kdyby zde měl zásilku. Počkal, až starší muž otevře vrátka a v tu chvíli jeho ruka s ocelovou trubkou opsala oblouk a dopadla Denisi Macurovi na pravý spánek.

Starému muži se podlomila kolena a bez hlesu se sesunul k zemi. Dopadl hlavou do záhonku červených a bílých květin, což vyvolalo nesouhlas několika bzučících včel, které spěšně zakroužily nad místem a odletěly kousek dál. Panty vrátek slabě zavržaly.

Mladík se rozhlédl na obě strany ulice. Nikdo nebyl v dohledu. Vstoupil na pozemek, zavřel za sebou a s námahou odtáhl muže do chalupy. Jeden z pantoflů se starci vyzula u vrátek, druhá zůstala na trávě vedle schůdků. Mladík se jimi nehodlal zabývat. Chtěl být co nejdřív v bezpečí prázdného domu, dál od nenechavých zraků sousedů a kolemjdoucích.

Celý předminulý a minulý týden starého pána sledoval. Muž v dřevěném stavení bydlel sám, ale častokrát se odpoledne pohyboval na zahradě a bavil se s každým, kdo prošel

kolem. Dokázal proklábosit celé odpoledne s některým ze sousedů. Na mladíkův vkus byl až moc společenský. Zpočátku se obával, že muže bude navštěvovat hodně lidí, ale opak byl pravdou. Pokaždé si s nimi povídal jen venku, ale nikdy nikoho domů nepozval. Denně ve všední dny brzy ráno dojížděl do nedalekých Mnichovic do domova důchodců, kde pracoval. Trochu jiná věková kategorie, ušklíbl se mladík, když to zjistil.

Rozhlédl se po místnosti v přízemí a rozhodl se, že je vyhovující. Sousední pokoj byl moc malý a do patra se s mužem nechtěl vláčet. Zatáhl závěsy a ze středu odtlačil překážející nábytek ke stěnám.

Macura ležel na zemi nehybně. Mladík se v první chvíli zalekl, že to se silou úderu přehnal, ale když starce začal svlékat donaha, ubezpečil se, že žije. Dýchal slabě, ale pravidelně. Místo po úderu na pravém spánku se začalo barvit do modrofialova a z natržené kůže vytekla stružka krve, která po pár centimetrech zaschla.

Položil muže na záda a roztáhl mu ruce i nohy, takže vytvořil velké písmeno X. Z batohu vyndal silný provaz a za kotníky končetin starce přivázal k rozestavěnému těžkému dubovému nábytku, kterým byla místnost zařízená.

Vyzkoušel pevnost napnutého provazu. Držel dobře, nebyla šance, že by se nábytek pohnul.

Byl připraven.

Natočil v koupelně do hrnce ledovou vodu a vychrstnul celý obsah svázanému muži do obličeje. Spolu s pár fackami ho to úplně probralo.

„Co to, kurva, děláš?“ zařval Macura a probodával útočnicka vražedným pohledem. Odpovědí mu byla jen bolest v prstech pravé ruky, když mu na ně usmívající se mladík šlápnul. Zapraskalo to. Svázaný zaúpěl a do očí mu vytryskly slzy.

„Poznáváš mě?“ chytil starce jednou rukou za bradu.

„Ne,“ vydechl Macura.

„Tak já se ti připomenu,“ zašklebil se mladík a přisunul si od stolu židli. Posadil se a kochal se pocitem moci, kterou nad svázaným mužem měl. „Ani nevíš, jak dlouho jsem na tenhle okamžik čekal,“ zasnil se a začal Macurovi vyprávět, odkud se znají. Kovová tyč v jeho ruce se zlehka pohupovala a v pravidelném rytmu poklepávala o dřevěnou podlahu. Občas s ní přejel bezmocnému muži po nahém těle a zasmál se, když mu naskákala husí kůže.

„Promiň,“ zašeptal po skončení jeho vyprávění starý muž a znovu se rozbředel. „Odpusť mi to. Já jsem se změnil.“

„Já taky,“ odušil mladík, vstal, poodhrnul závěs a vyhlédl z okna, za kterým pomalu nastávala noc. Několik osamocených pouličních lamp svítilo a z protějšího domu oknem problikávala televize. Venkovní ticho občas přehlušil vzdálený motor auta nebo zaštekání psa.

Vrátil se k vystrašenému Macurovi, odsunul židli a usmál se na něj. „Hodně jsem se změnil,“ potěžkal kovovou tyč a zlověstně do ticha dodal: „Díky tobě.“

Starý muž chtěl něco říct, ale mladík mu nedal příležitost. Nečekaně se k němu sehnul a ucpal mu pusou zmuchlanou látkou. Utěrka z kuchyně, blesklo Macurovi hlavou, když ochutnal masť a ucítil vůni kuřete, které včera pekl.

Černovlasý muž se nad ležícím starcem rozkročil. Z jeho očí sálal chlad.

Ruka s železnou tyčí se zvedla do výšky a s hromovou ránou dopadla na druhou ruku ležícího muže. Rozdrtila drobné kůstky a nemilosrdně se zvedla k dalšímu úderu.

Horečka sobotní noci se vydařila, pomyslel si mladík, když za sebou nad ránem zavíral malované dveře roubenky. Nejméně do pondělí muže nikdo nebude postrádat, pak se možná začne zajímat zaměstnavatel, ale to on už bude dávno na cestě k dalšímu cíli.

***

Kapitán Radim Brázda seděl zachmuřeně za kancelářským stolem a klikal myší na jednotlivé položky na monitoru. Od brzkého rána znovu procházel policejní databáze, nahlížel do starých spisů a hledal spojitost nových vražd s minulými. Zatím nic nenacházel.

Musel se v duchu usmát, když si vzpomněl na americké seriály, kde kriminalistům stačilo zadat několik charakteristických znaků spáchaného zločinu a propracovaný počítačový systém jim během chvilky zobrazil shodu s podobnými případy po celém státě. Česká policie ničím takovým nedisponovala a on osobně pochyboval, že to mají Američané. Jenže pro seriály se to zkrátka hodilo a obyčejní lidé věřili, že to používá každé policejní oddělení.

On se musel vydat tou těžší cestou, takže na každé krajské ředitelství napsal na tamní oddělení vražd žádost o prověrku jejich evidencí a doufal, že sekretářka nebo nějaký kolega je poctivě prověří a dá mu vědět. Věřil, že smrt s podobnými znaky mučení si budou pamatovat.

Unaveně si promnul oči a odvrátil pohled od monitoru. Pročetl poslední zprávu mordparty z brněnského kraje a uvědomil si, že mu kručí v břiše. Pohlédl na hodiny. Doba oběda dávno minula, aniž si toho povšiml.

Kde, sakra, vězí Ota? Ráno odešel na úřady a ještě se nevrátil. Doufal, že bude úspěšnější než on. Dveře do kanceláře se otevřely, jako kdyby kolegu svojí myšlenkou magicky vyvolal.

„Nazdar, konečně doma,“ vydechl Otakar Kubát a s blaženým úsměvem se svalil do křesla. Zavrzalo. Zadíval se na zachmuřený obličej parťáka a tušil, jak při procházení zpráv od ostatních republikových mordpart dopadl. „Našel jsi něco?“

„Ne,“ odpověděl Brázda. „Vraždu s takovým zohavením nikdy nikdo nevyšetřoval. Na jednu stranu dobrá zpráva, že se nám nevynořil nějaký přízrak minulosti, na druhou ale nemáme žádné nové vodítko. Ani se mi nezdá, že by náš pachatel chtěl těmi dvěma skončit. Zabije znovu a máme tu po dlouhé době sériového vraha.“

„To jo,“ souhlasil Kubát. „Ty sošky a provedení... Taky bych řekl, že nehodlá skončit jen u dvou vražd. Ty opice jsou tři... Vsadím se, že to bude psychopat nebo blázen. Nikdo normální by ty lidi takhle nezohavil.“

„Je to nějaký vzkaz, symbolika,“ usoudil Brázda. „Proto ty opice. Oběti něco viděly nebo slyšely nebo o tom mluvili. Něco takového. Nemyslím, že jejich počet hraje roli. Uvidíme, až ho chytíme.“

„Jestli,“ zapochyboval kolega. „Dvě vraždy a my máme kulový.“

„Nebud' pesimista. Něco vyplave a dostaneme ho, stejně jako všechny předchozí,“ odporoval Brázda. Jejich objasněnost vražd byla stoprocentní a dosud ji nehyzdil žádný pomyslný pomníček, takže to nehodlal měnit. „Taky je možné, že se sám přihlásí a bude se chtít svěřit veřejnosti, proč to dělal.“

„To je fakt, už teď to zavání americkéjma filmama. Brutálně povraždí ještě pár lidí a až skončí, tak se pochlubí médiím.“

„Doufejme, že ne,“ povzdechl si Brázda, tato myšlenka ho znepokojovala. Musejí ho vypátrat sami a rychle. „Jak jsi vlastně dopadl? Celý den jsi v trapu, tak doufám, že něco máš?“

„Obešel jsem snad milion obchodů, kde prodávají ty tři opice, ale nic. Nejsou tak specifické, jak jsme si mysleli. Sice je neprodávají všude, ale v docela dost obchodech. Slepá ulička,“ oznámil mu Kubát a na stůl odhodil dva plastové sáčky se soškami z míst činu. „Nemáme šanci najít prodejnu, natož kupce.“

„A co sociálka? Sehnal jsi seznam Svobodových zaměstnání?“

„Jo, mám ho, ale byl to opruz,“ podal mu přes stůl několik natištěných listů. „Jako na potvoru jim přestala jít síť, takže jsem tam čekal přes hodinu, než jim to ajťák spravil.“

„Je tam nějaká shoda?“

„Nekoukal jsem. Věděl jsem, že budeš jak na trní. Jakmile jsem to dostal, tak jsem jel sem,“ vysvětloval Kubát a s křupáním kostí a vrzáním koleček kancelářské židle vstal. „Dáš si kafe? Zajdu ho udělat.“

Brázda jen nepřítomně kývl hlavou a začel se do seznamu zaměstnavatelů zavražděného Svobody. Řádek po řádku pomalu směřoval do hluboké minulosti. Za posledních deset let vystřídal Svoboda nespočet zaměstnání ve skladech, vrátnicích, prodejnách a servisech.

Kanceláři provoněla čerstvá káva, když Kubát položil na stůl dva hrnky.

„Našel jsi něco?“

„Zatím ne,“ odpověděl nepřítomně Brázda a pokračoval v četbě. Svoboda střídal práci snad každé dva roky, povzdechl si. Začínal ztrácet naději, když mu zrak padl na povědomý název.

„Máš po ruce seznam zaměstnavatelů Mrázkové?“ zadíval se s jiskřícíma očima na Kubáta, který spokojeně srkal horký nápoj.

„Jo,“ odpověděl ostražitě dotázaný, když viděl, jaká energie se vlila do žil jeho kolegy. Něco našel! Rychlé otevřel obsáhlý svazek k případu zavražděné ženy a nalistoval zprávu České správy sociálního zabezpečení.

„Koukni se na rok 1999,“ Brázda se zvedl ze židle a obešel jejich spojené stoly. Nedočkavě se postavil vedle kolegy a čekal, až v dokumentu najde požadovaný řádek. Cítil, jak mu silně buší srdce a celé tělo se chvěje pod nápojem adrenalinu. Věřil, že jako lovecký pes konečně zavěťfil tu správnou stopu. Stopu, která vše změní.

„Pracovala jako vychovatelka v Dětském diagnostickém ústavu na Proseku,“ přečetl Kubát.

„Bingo,“ zajásal Brázda. „Máme spojitost mezi oběťmi.“

Položil před Kubáta seznam a prstem ukázal na uvedený rok a zaměstnání Svobody.

„Dělal tam ve stejnou dobu údržbáře a správce objektu,“ usmál se vítězoslavně.

„Jen aby nám to pomohlo.“

„Nesýčkej,“ okřikl ho Brázda. „Zajedeme si tam pro seznam zaměstnanců z té doby. Můžou být v hledáčku našeho vraha.“

„To abychom z nich vymámili i seznam dětí, které tam v té době vychovávali,“ povzdechl si Kubát, když si představil, kolik to nejspíš za ten rok bude lidí.

„Přesně tak,“ usmál se Brázda, kterému vidina desítek či stovek osob k prověření náladu nezkazila. „Vsadím se s tebou, že na jednom z těch seznamů najdeme jméno našeho pachatele.“

„Tak jdeme, ty proroku,“ vyzval ho Kubát, ze stolu sebral klíče od služebního vozidla a vydal se ke dveřím. Zadíval se na nástěnné hodiny a povzdechl si. Dneska zase přijde domů pozdě v noci a nezahledne ani svého novorozeného synka. Ještě, že Alena byla chápající manželkou a smířila se s tím, že policajt na oddělení vražd v době vyšetřování případu pracuje bez ohledu na čas.

***

Marie Homolová vstoupila do vestibulu Domova pro seniory, letmo přehlédla stanoviště vrátného a zamířila do své kanceláře v prvním patře. Hlavou jí kmitla myšlenka, že něco není v pořádku. Zastavila se, sešla těch několik schodů a zadívala se pozorně do okénka vrátnice. Překvapeně nadzvedla obočí.

„Co děláte ve vrátnici, paní Janáková?“ zeptala se starší ženy, která v Domově pracovala jako uklízečka.

„Zaskakuju za pana Macuru, paní ředitelko,“ odpověděla úslužně a jako vyvolaná vzorná školačka vstala ze židle.

„A proč? Kde je Denis?“ podivila se Homolová.

„Od pondělí nepřišel do práce. Vy jste byla pryč, tak váš zástupce rozhodl, že za něj zaskočím, než přijde.“

„Cože?“ vytřeštila oči ředitelka. „Vždyť už je čtvrtek. To se ani neozval?“

„Pan Málek říkal, že ne, tak tady už čtvrtý den sedím,“ odpověděla uklízečka a dodala: „ale nebojte, svoji práci také zvládám.“

Ředitelka Homolová jen nevěřícně zavrtěla hlavou a vydala se na rozmluvu se svým zástupcem. Na pár dní si vezme dovolenou a hned se něco zvrtně.

„Kamile, co je s Macurou?“ zeptala se Málka, hned jak vešla do kanceláře.

„Nevím,“ pokrčil rameny její podřízený. „Nenastoupil do práce a ani se neozval.“

„A to jsi ho nesháněl?“

„Říkal jsem si, že asi marodí, tak jsem chtěl pár dní počkat. Zaskočila za něj moje tchýně.“

„To si děláš srandu,“ povzdechla si Homolová. „Zkoušel jsi mu aspoň volat?“

„Jo, jen to vyzvání.“

„Ani jsi tam nejel? Je mu přes šedesát, třeba se mu něco stalo.“

„To mě nenapadlo,“ přiznal Málek.

„Hm,“ odušila ředitelka. „Tak se seber a okamžitě k němu zajed’.“

Málek se s šeptanými protesty líně zvedl z křesla, vypnul v počítači rozehraný pasiáns a s nechutí vyšel z kanceláře.

***

Brázda od rána listoval seznamem zaměstnanců Dětského diagnostického ústavu na Proseku z roku 1999. Postupně si ke všem jménům z policejní evidence doplňoval informace.

Chtěl o nich hned od začátku vědět všechno, co lze najít. Stoh natištěných papírů na stole povážlivě rostl, ale zatím neobjevil nikoho, kdo by v databázi figuroval jako pachatel trestné činnosti. Nenalezl ani žádné oznámení z pohledu poškozeného, natož záznam o vzájemném sporu. Evidence přestupků ho také zklamala.

Zadával se přes stůl na Otu Kubáta, který se probíral podobným seznamem dětských svěřenců. Jeho seznam byl podstatně delší, ale nestěžoval si. Trpělivě procházel jméno za jménem a psal si k nim stručné poznámky. Na tištění zbytečných papírů nikdy nebyl, raději zjištěné informace zpracoval do jednoho uceleného úředního záznamu a na závěr připojil své domněnky a návrhy.

„U mě nic, co u tebe?“ zeptal se s nadějí v hlase Brázda.

„Zatím nic zajímavého,“ zavrtěl zklamaně hlavou Kubát. „Skoro všichni ti mladí pacholci kradli v obchodech, pár se jich někam vloupalo, několik holek zkoušelo šlapat, ale nic zásadního. Všichni minimálně jednou z toho děčáku utekli, ale pokaždé je policie víceméně brzy vypátrala a vrátila.“

„Žádné týrání, šikanování, znásilnění?“

„Ne, nikdo z těch, co jsem prověřil, nefiguruje v ničem podobném jako oznamovatel, svědek nebo pachatel.“

„Kolik toho ještě máš?“

Kolega mu ukázal pár zbývajících jmen na posledním listě a odpověděl, že za chvíli bude hotový.

Po hodině měli seznamy z Dětského diagnostického ústavu na Proseku vyhodnocené. Nikdo ze svěřenců ani personálu nefiguroval v policejních databázích v něčem, co mohlo vyústit v současné dvě vraždy.

„Nechce se mi věřit, že to byla další slepá ulička,“ zapochyboval Radim Brázda.

„Teď házíš flintu do žita ty?“ podivil se s ironickým úsměvem Ota Kubát. „Navštívíme zaměstnance a třeba si na něco v souvislosti s Mrázkovou a Svobodou vzpomenou. Nemusela to vůbec řešit policie, třeba to byl jen interní problém.“

„Máš recht, zítra ráno se na to vrhneme,“ souhlasil, když si všiml kolik je hodin. „Jdeme domů, ať vědí, že ještě žijeme.“

„Už jsem se bál, že to neřekneš,“ zasmál se mladší kolega, který byl rád, že se konečně dostane domů dřív. Snad ho ještě poznají.

***

„Tak kolik nám jich ještě zbývá?“ zeptal se Ota Kubát parťáka, když se usadil na sedadlo spolujezdce služební Octavie.

Radim Brázda odškrtnl další jméno na seznamu zaměstnanců Dětského diagnostického ústavu. Navštěvovali je od rána, projeli celou Prahu i blízké vesnice, ale zatím jim nikdo neřekl o žádné zásadní události, ke které kolem roku 1999 v ústavu došlo. Zatím na povrch nevyplavalo nic, co mohlo po dvaceti letech nastartovat nynější události.

Zklamaně pohlédl na tenčící se seznam. „Už jen dva a máme hotovo,“ odpověděl.

„Pak se vydáme navštívit všechny ty pubertáky, kteří tam žili?“

„Nejsem si jistý, jestli to k něčemu bude. Zaměstnanci se možná vzájemně kryjí, jenže ti svěřenci si zas nejspíš budou vymýšlet a na vychovatele házet špinu,“ zamyslel se Radim

Brázda. „Každopádně, pokud se neobjeví něco nového, tak nám nic jiného nezbyde. Státní zástupce prudí ředitele kvůli výsledkům, ten řve na našeho šéfa a slyšel jsi ráno na poradě: Jeho už to nebaví poslouchat.“

„Já vím, holt tu mravenčí práci dovedeme do zdárného konce,“ souhlasil Kubát.

Ve vozidle se rozdrnčel telefon. Radim Brázda chvíli nereagoval, dokud ho kolega neupozornil, že se to ozývá z jeho kapsy.

„Prosím, Brázda,“ představil se. Podle předvolby se jednalo o policejní číslo. Zaposlouchal se a zpozorněl, pak se zadíval na Otu a významně mrknul. „Počkej chvílku, dám tě na hlasitý odposlech, ať tě slyší parták.“

„Ahoj ještě jednou, tady kapitán Kloučková, z oddělení vražd Středočeského kraje. Vzpomněla jsem si na vás díky vaší žádosti. Psala jsem vám, že se u nás nic podobného nestalo, ale mám dojem, že se to změnilo.“

„No, nekecej,“ vydechl Kubát.

„Jo, narodila se nám tady pěkně ošklivá vražda,“ potvrdila Kloučková. „Ale začnu od začátku. Dopoledne se na Obvodní oddělení v Mnichovicích dostavil nějaký Málek, zástupce ředitelky Domova důchodců. Od pondělí postrádali jednoho ze zaměstnanců, vrátného, nějakého Macuru.“

„Hovno!“ vyjekl překvapeně Brázda. „Toho jsme měli v plánu dnes navštívit a vyzpovídat.“

„No, ten už nic neřekne,“ sdělila kapitánka. „Hlídka s Málkem odjela do bydliště Macury. Jeho roubenka vypadala opuštěně, ve schránce mraky letáků, sousedi ho dlouho neviděli. Kluci nakoukli dovnitř oknem a na zemi viděli někoho ležet, tak rozbili okno u dveří, otevřeli si a vešli. Skoro nemohli rozdýchat, co tam našli.“

„Povídej,“ vyzval ji Kubát. Zdálo se mu, že je schválně napíná.

„Ležel na zemi v hlavní místnosti, viditelně zavražděný, takže zavolali nás,“ pokračovala. „Přijeli jsme okamžitě a musím potvrdit, že to byl hrozný pohled. Macura byl uprostřed místnosti s roztaženýma rukama a nohama přivázan k nábytku. Jako když se kdysi trhali lidé koňmi. Prsty na ruku měl zpřelámané, obličej potlučený, vymláčené zuby, ale to nebylo to nejhorší,“ hlasitě polkla.

„Uřezané uši, jazyk a vypíchnuté oči, jako naše oběti?“

„Kdepak,“ odušila a nadechla se, jako kdyby se jí dělalo špatně, jen na to znovu pomyslela. „Uříznutý penis měl vystavený na hrudníku.“

„A sakra,“ pronesl Brázda.

„To není všechno,“ pokračovala. „V análním otvoru měl sakra hluboko zastrčenou pěkně tlustou železnou tyč.“

„No, ty vole,“ ohodnotil popis mrtvého Kubát.

„Dost nechutná vražda,“ potvrdila Kloučková. „Koroner a soudní doktor na místě stanovil datum úmrtí začátkem víkendu, takže tam ležel skoro týden, než ho našli. Stopy na místě činu žádné, stejně jako ve vašich případech.“

„Vypadá to jako oběť našeho vraha,“ pronesl Brázda. „Co soška tří opic?“

„Nebyla tam.“

„Hm, soška sice chybí, ale Macuru máme na seznamu a způsob vraždy je podobně otřesný.“

„Myslela jsem si, že vás to zaujme,“ souhlasila kolegyně. „Zítř ráno proběhne pitva, budeme mít hotové výsledky v okolí a zkompletovaný celý spisový materiál. Takže pokud máte zájem, případ vám předáme ke sloučení.“

Brázda pohlédl na Kubáta, který lehce kývl hlavou.

„Fajn, perfektní práce,“ odpověděl Kloučkové. „Zítř jsme u vás jako na koni, převezmeme si spis a stavíme se na pitvě. Snad nás to posune blíž k vrahovi. Díky za zavolání.“

„Nemáte zač,“ odpověděla a slyšitelně byla ráda, že se případu zbaví.

„Tak zajedeme k tomu poslednímu zaměstnanci a pak na to pro dnešek kašlem,“ navrhl Brázda Kubátovi, když ukončil hovor. „Podle toho, co zjistíme zítř, se poradíme s šéfem a dohodneme další postup.“

***

„Pane majore, Hujer z vrátnice,“ představil se do telefonu starší muž, když se na druhém konci linky ozval vedoucí oddělení vražd. „Přišel nějaký mladý muž, který s vámi chce mluvit. Prý má informace k vrahovi, po kterém pátráte.“

„Opravdu?“ podivil se major Peřina. „Tak ho pošlete za mnou. U výtahu na něj bude čekat sekretářka.“

„Jděte tudy doprava a výtahem do druhého patra,“ ukázal vrátný Hujer do chodby, otevřel bezpečnostní mříž a pustil návštěvníka do nitra budovy Okresního ředitelství policie. Usměvavá sekretářka vysokého opáleného mladíka s černými vlasy přivítala u dveří výtahu a zavedla do kanceláře svého šéfa.

„Sežeňte mi Brázdu s Kubátem, jsou někde na státním zastupitelství. Ať sem okamžitě přijedou, že tu máme svědka těch mordů,“ požádal dívku a otočil se k pohlednému muži.

Potřásl si s ním rukou, nabídl kávu, kterou muž odmítl a usadil ho naproti sobě ke konferenčnímu stolu. S heknutím se sám posadil do čela a se zdviženým obočím se zadíval na návštěvníka. „Vrátný mi naznačil, že máte informace, které nám pomohou vypátrat pachatele vyšetřovaných vražd.“

„Ano, mám,“ pokýval několikrát rozvážně hlavou a zamyšleně si uhladil tmavé vlasy. Mlčel a upřeně si prohlížel zpoceného šéfa oddělení vražd.

Major Peřina vyčkával, nechtěl nic uspěchat.

Ticho v místnosti začínalo být nesnesitelné.

Ve chvíli, kdy chtěl kriminalista promluvit, se mladík postavil a zeptal se: „Vy mě nepoznáváte?“

Otlý muž si nasadil brýle a s novým zájmem pohlédl na mladíka. Na lidi měl většinou dobrou paměť, ale mladou opálenou tvář nepoznával.

„Ne, měl bych?“

„Měl,“ potvrdil muž. „Potkali jsme se kdysi, před dvaceti lety. To mi bylo čtrnáct patnáct let.“

„Jak, že se jmenujete?“ zeptal se major, když si uvědomil, že se mu nepředstavil.

„Petr Vrána,“ odpověděl černovlasý mladík, popošel ke stěně a se zájmem si prohlížel vystavené medaile a diplomy, které Peřina získal. „Pořád nic?“

„V devadesátém devátém jsem sloužil na oddělení mládeže a mravnosti,“ zavzpomínal šéf mordparty. „Aspoň myslím... Někdy v té době jsem přestoupil na vraždy.“

„Ano, máte dobrou paměť,“ usmál se Vrána a zastavil se u rohu majorova stolu. „Tehdy jsme se potkali.“

„Bohužel si na to nepamatuji,“ odpověděl Peřina a opřel se do křesla. Blízkost muže mu začínala být nepříjemná. Působil na něj divně, chladně. Pohlédl ke dveřím a litoval, že je zavřel. Doufal, že Brázda s Kubátem dorazí, co nejdřív.

„Já vám to připomenu,“ pronesl zlověstně mladík a rychlým pohybem se přesunul za křeslo vedoucího oddělení vražd.

Čepel nože se s cvaknutím vysunula.

Major Peřina ztuhnul, když ho mladík chytil zezadu za zpocené čelo a na masitém krku pocítil dotek chladného ostří. Pokusil se vykřiknout, ale Vrána mu do ucha zašeptal, aby mlčel a poslouchal.

Zpoza dveří se ozval hluk, veselé hlasy a prudké zaklepaní. Peřina se otřásl a doufal, že jeho začínající noční můra končí.

Další zaklepaní, na které nemohl odpovědět. Snad si jeho podřízení tentokrát nebudou hrát na slušňáky a vstoupí. Vrána přitlačil čepel na krk a on pocítil, jak mu po něm stéká drobná stružka krve, která se mísila s potem.

Dveře se otevřely a dovnitř rázně vstoupil Brázda.

„Tak jsme tady šé –“ vyhrkl kriminalista a zmlkl, jakmile spatřil vedoucího oddělení s nožem na krku. Instinktivně sáhl do pouzdra pro pistoli, ale rozhodné zavrtění černovlasého mladíka ho zarazilo v dalším pohybu. Kubát vešel v těsném závěsu a zastavil se s rukou na klice.

„Zavřete a buďte zticha, nebo ho zabiju,“ pronesl do nastalého ticha Petr Vrána. Kubát zavřel a odstoupil od dveří. Letmo koukl na Brázdu, který mu překvapený pohled opětoval. Musí se dostat od sebe, aby je mladík nedokázal sledovat oba najednou, blesklo oběma shodně hlavou.

„Pusťte ho, pane Vráno,“ vyzval mladíka Brázda a popošel k druhé straně místnosti, co nejdál od Kubáta.

„Znáte moje jméno? No, vida, to jsem vás podcenil,“ prohodil mladík. „Zůstaňte stát nebo ho podříznu jako prase,“ zahrozil.

„Co chcete?“ dotázal se kriminalista.

„Chtěl jsem si jen popovídat s majorem Peřinou,“ odpověděl Vrána, „zavzpomínat na staré časy, staré případy, připomenout si jednu historku.“

„Myslím, že tu historku už známe,“ přerušil ho Brázda. „Už jsme si tu skládačku poskládali a tušíme, co se v minulosti stalo a proč jste vraždil.“

„A ví to taky major Peřina?“ zeptal se Vrána svého rukojmí. Ten jen zavrtěl hlavou. Dnes se to měl na svolané poradě oddělení, před schůzkou s ředitelem, dozvědět.

„Vidíte, neví. Tak já vám ten příběh vyložím. Zůstaňte, kde jste,“ nakázal Vrána a výhruzně poškrábal Peřinu ostřím nože na krku.

„Tak povídej,“ vyzval ho Kubát, „a pak se nám laskavě vzdej. Beztak ti je jasné, že se odsud nedostaneš, ne?“

Vrána se hystericky zasmál a pohrdavě pohlédl na kriminalisty. „Ano, vypadá to, že se pak budu muset vzdát.“

„Aspoň, že na tom se shodneme,“ pronesl Brázda a ledabyly se opřel o zeď, naproti Kubátovi.

„Bylo, nebylo, ve čtrnácti letech jsem byl z jednoho dětského domova přesunut do děcáku na Proseku. Bylo to tam hezké, všechno vypadalo dobře a já se rozhodl, že tam vydržím bez problémů do svých osmnácti, kdy konečně jako dospělý odejdu. Jenže to jsem netušil, že to bylo jen mé zbožné přání. Měl jsem smůlu a narazil tam na vychovatele Denise Macuru,“ vyprávěl mladík.

Brázda začínal tušit, že se jejich hypotéza potvrdí. „Znásilňoval tě?“

„Jo, prase jedno zasraný,“ vyštěkl rozčileně Vrána. „Nebyl jsem tam ani týden, když si mě našel. Každý týden si mě při své noční službě dotáhl do kanceláře a tam mě nutil dělat věci...“ hlas mu klesl, když si vybavil bolest, kterou zažíval, když do něj Macura vnikal. Znechuceně se zašklebil, jako kdyby opět cítil horké páchnoucí sperma, kterým se pokaždé málem udusil.

„Akorát jdeme z Macurovy pitvy,“ oznámil mu Brázda. „Taky ses na něm pěkně vyřádil,“ konstatoval, když si vybavil fotky z místa činu a pitevní zprávu. Vymláčené zuby, zlomené čelisti, prasklá lebka, odříznutý penis s varlaty, zlámané prsty na ruce a v konečníku zaražena kovová tyč.

„Dostal, co si zasloužil,“ opovržlivě si odfrknul Vrána. „Přesně to, co dělal mě. To jste už nejspíš pochopili.“

„Lámal ti prsty?“ zeptal se zvědavě Kubát.

„Dotýkal se mě těma prackama,“ odsekl mladík.

„Mrázková se Svobodou taky dělali v tom děcáku,“ pokynul Vránovi Brázda, aby v příznání pokračoval. „Ti o tom věděli, vid’?“

„Samozřejmě,“ odpověděl znechuceně. „To jste pochopili z té sošky opic, ne?“

„Ano,“ přisvědčil kriminalista. „Viděli, slyšeli, ale mlčeli?“

„Vychovatele Mrázkové jsem to znásilnění nahlásil. Nevěřila mi, neprošetřovala to, nechtěla to slyšet. Vykašlala se na mě!“

„Svoboda byl jen údržbář,“ navázal Kubát. „Co ten s tím měl společného?“

„Uklízel tam. Jednou omylem vešel k Macurovi do kanceláře, když mě šukal do zadku. Vykřikl jsem, aby mi pomohl, ale ten prasák na něj zařval, aby zavřel a vypadnul. Jeho poslechl, mně nepomohl.“

„Takže taky nemá nevidoucí a neslyšící opice.“

„Jo,“ Vrána, jako kdyby si na něco vzpomněl, rychle levou rukou sáhl do kapsy. „Jednu mám i pro vás,“ oznámil Peřinovi a na stůl hodil malou sošku. Odrazila se a doskákala do středu dlouhého konferenčního stolu. Trojice opic.

„Proč?“

„Proč? Nevíte? Protože jsem to nemohl vydržet. Začal jsem z ústavu utíkat, ale pokaždé mě policie našla, vrátila zpátky a bylo to horší a horší.“

Jo, to se asi vážně pokaždé stalo, zamyslel se nad bezvýchodností situace malého kluka Radim Brázda. Dostal se do rukou systému a ten ho semlel.

„Nakonec jsem skončil u poručíka Peřiny,“ pohlédl na otlého muže. „Už si vzpomínáte?“

Major zavrtěl hlavou a pocítil další říznutí.

„Jasně, že ne. Byl jsem pro vás jen další bezvýznamnej puberták,“ odfrkl si Vrána. „Poslechl jste si mě, ale na vyšetření neposlal. Promluvil jste se Svobodou, Mrázkovou i Macuroou, kteří vše popřeli. Dál jste to nezkoumal, nesepsal a hodil to za hlavu jako můj výmysl. Takže to, co jsem udělal, je taky vaše vina,“ vyprskl rozčilený mladík a přitlačil nůž silněji na krk chvějícího se muže.

„Proč teď?“

„Zbláznil jsem se z toho,“ zachechtal se, „pokusil jsem se nesčetněkrát zabít, ale nikdy to nevyšlo. Nakonec jsem se, místo do normálního života, dostal do bláznince v Bohnicích. Ale vidíte, už jsem v pořádku, zdravý a na svobodě,“ znovu se hystericky zasmál.

Peřina prosebně pohlédl na své podřízené. Pocit, že by z toho nemusel vyváznout živý a zdravý, sílil.

Brázda se připravil tasit zbraň. Doufal, že bude dostatečně rychlý a na těch pět metrů trefí Vránovu hlavu. „Odstup od majora Peřiny,“ vyzval ho a pohnul se blíž.

„Stůj!“ zařval mladík a po majorově krku se spustila další stružka krve.

Kriminalista se zastavil.

„Nechceš přece zabít policistu?“ snažil se Brázda ve vrahovi najít aspoň trochu racionálního uvažování. „Už jsi zabil tři lidi.“

„Nedělal svoji práci...“ zlověstný škleb zkřivil mladíkovu tvář do šílené grimasy. Ruka s nožem se přitiskla silněji ke krku a přejela ze strany na stranu.

Majorova hlava se zvrátila dozadu.

Proud krve vystříkl vysoko do vzduchu.

Třeskla rána výstřelu.